

ρίοντους και παρηγορούσαν και μέσα με φράσεις που σημαίνανε: «Η έξυπνάδα και η φιλομάθεια είναι για τις άσχημες. Σὺ, εἶσαι ὁμορφη. » Δείχτηκα ἀδιάντροπη και γελοῦσαν. «Ὅλα σοῦ ἐπιτρέπονται, γιατί εἶσαι ὁμορφη. . . » Κανείς δὲ θέλησε νὰ μοῦ δώσει τὴν καθημερινή κ' οἰκογενειακή εὐτυχία. Κανείς δὲν προσπάθησε νὰ ἐνώσει τὴν τύχη του με τὴ δική μου ἔπο ἔχτιμηση πρὸς τὸ χαρακτήρα μου, ἀπὸ θεβαιδὴ πὼς ἡ ζωὴ μας θὰ εἶναι γλυκειά κὶ ἀρμονική. Κανείς δὲ με σκέφτηκε μητέρα φιλόστοργη... Ὁ ρ α ἰ α!

Αὐτὸς ὁ ἐπιλογος μοῦ δίνει τὸν ἐξευτελιστικὸ ρόλο ἐνὸς πλάματος τῆς βιτοίνης, ἐνὸς ἀγάλματος...

»—Τὸ ἀγαλμα ἔχει ψυχὴ! Φτωχὸ ἀγαλμα ὑπερβολικὰ πλούσιο!.. μουρμούρισα.

»—Θάγαπησὼ ἐκεῖνον πὸν θὰ μάγαπήσει χωρὶς νὰ μ' ἔχει δεῖ... Νά, λ.χ. ἕναν πὸν νὰ κἀθετα μακριὰ ἀπὸ δῶ και πὸν θὰ με κρῖνει πάνω σὲ γράμματα, μέσα στὰ ὁποία θὰν τοῦ γνωρίζω τὶς ἰδέες μου, τὶς κλίσεις μου, τὸν τρόπο με τὸν ὁποῖο σκέφτομαι πάνω στὴ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων... Ὁμορφη, ὁμορφη! Αὐτὴ ἡ ἀποτρόπαιη λέξη με πληγώνει. Δὲ με κάνει νὰ στεροῦμαι τὴν ἀλήθεια τοῦ τι πραγματικὰ ἀξίζω, δὲ μοῦ πνίγει κάθε χτύπο τῆς καρδιάς, κάθε εὐγενικὰ ὀρμή, δὲ μοῦ παίρνει ἀπὸ τὰ δικαιώματα πὸν ἔχω γιὰ πνευματικὴ ἐνέργεια!..»

»Ἐπειτα ἀπ' αὐτὴ τὴν ἐκμυστήρηση, πείστηκα πὼς ἡ Ἄντουανέττα εἶταν γιὰ πάντα καταδικασμένη στὴ μοναξιά.

»Μὰ ὁ πόλεμος πρόφτασε. Ἡ Ἄντουανέττα ἔπαιξε καλὸ ρόλο σ' ἕνα κινητὸ νοσοκομεῖο. Ἀλλὰ οἱ γιατροὶ ἀπόφευγαν νὰ τῆς ἐμπιστευτοῦν σοβαρὰ πληγωμένους, ἢ γιατί ἔπαιρναν γι ἀνεπιτήδεια μιὰ γυναῖκα πὸν ἔμοιαζε με τὰ θάνατα τὰγάλματα, ἢ γιὰ νὰ τὴν προφυλάξουν. Με ἀπόφαση κοινὴ, τὴν μετανοεῖζόντανε σὲ πειράματα νέας ἀνακάλυψης, στὰ ὁποία ἡ θεραπεία γίνεται στὴ θεὰ μαγευτικὸῦ θεάματος. Ἀπ' αὐτὲς τὶς ταπεινότητες, ἀφῆκε τὰ νοσοκομεῖα. Τῆς ἦρθε τότε ἡ ἰδέα νὰ σεργιανᾶει τυφλοὺς στρατιῶτες.

»Δὲν ξέρω σὲ ποιά περίσταση γίνηκε ὁδηγὸς τοῦ ζωγράφου Πέτρου Ἀορνάν, αὐτονοῦ τοῦ περιφημοῦ ἀρτίστα πὸν μιὰ ἐγκριτὴ σφαῖρα τοῦ στήθησε τόσο τραγικὰ τὸ φῶς. Τὸν ἔσωσε ἀπὸ τὴν πρόθεσή του γι αὐτοκτονήσει. Δίνοντάς του τὴν πίστη γιὰ τὴν ἀτέλειωτη ὁμορφιά μιᾶς ἔσωτερικῆς ζωῆς, τὸν ἔσωρε σ' ἕνα λυρικὸ ὠκεανὸ πὸν μιὰ μέρα ἀπὸ κάποιον ποιητὴ δὲ γίνεται, θὰ ὑμνηθεῖ. Τέλος ἔχει μισοξερχάσει τὸ μαοτύοιό του ἔξ ἀιτίας τοῦ πάθους πὸν τὸν κἀνει και τῆς ἀγάτης πὸν τοῦ γαρίζει. Θὰ μοῦ πῆτε, σὰ θανατιστὴς και λάτρης τοῦ ὠοαίου πὸν εἶταν, θὰ ὑποσέσει ἀνεπλόμιστα πὸν δὲ θὰ μπορεῖ νὰ καιμαρῶσει τὴν ἀναπνεῖμένη του, πὸν ἡ ἀναλυτικὴ διδὴ ὁμορφιά κὶ θὰ εἶταν ἀνόμοια πλάσιμένη νὰ ἐμπνέθει κ' ἕνα κολοῖστα με τὴ γλυκειὰ λάμψη τῆς δροσεράδας της. Με σπινερόνους κατόδωσε νὰ τὸν πείσει πὼς δὲν εἶταν ὀψωση στὸ ἔξωτερικὸ και δὲν παροδέγτηκε νὰ τὸν ἐκρίσει νὰ σέσει στὸ ποδωπό της, με τὸ ἄκοο τοῦ δακτύλου του πὸν ἀπὸ τὴν δική του νάμου. Ἐνα ἄπ' αὐτὰ τὰ μικρὰ μηχανήματα πὸν πλινθοσποροῦν τὰς τυφλοὺς πάνω στὸ σπινεῖο. Κ' ἔτσι συμπέρανε νοοικὸς ἄνω και ἔλ παροσπονθεῖ πὼς δὲν παντρεῖότανε μιὰ ὁμορφη γυναῖκα. Μόλις χτὲς ξεγελά.

στηκε.. Σήμερα τὸ πρωῖ, στὴ Δημαρχία, εἶταν ἀκόμα ὠχρὴ, ἀπὸ τὴ συγκλίση πὸν εἶδε πὼς ἀιστάνθηκε ὁ καλὸς της, σὰν ἦρε γραμμὲς τέλειες, και κεφάλι με θαυμαστὴ κατατομή. Με πῆρε κατὰ μέρος και μοῦ ψιθύρισε:

»—Πιστέ μου φίλε, δὲ θὰ με προδώσετε. Ἄν ἀναγκάστηκα νὰν τὸν ἀφίσω νὰ μάθει πὼς τὸ προφίλ μου δὲν εἶναι ἄσχημο, κατάρθωσα νὰποφύγω τὶς ἐρωτήσεις του πάνω στὸ χρῶμα μου και στὸ χρωματισμὸ τῶν μαλλιών μου, με τέτιον τρόπο, ὄστε νὰ ὑποπτευθεῖ πὼς αὐτὰ χαλοῦν τὸ σύνολο. Ἐθνητισμένη ἀπάτη! Ἄς διαρκέσει... Θέλω νὰ γνωρίσω γιὰ πολὺν καιρὸ τὴν εὐτυχία πὸν δίνει ἡ ἀφοσίωση μιᾶς ψυχῆς — και μάλιστα τόσο πλούσιος σὰν τὴ δική του — στὸ ἀληθινὸ ἔγῳ μου με τὴν ἀποκρυφή τοῦ προσώπου μου».

Σόφρα

GRAZIELLA

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ

Χαρισμένο τοῦ Δ. Ταγκόπουλου

Και περπάταγε λαγκάδια και βουνιά,
οἰδερένια εἶχε φορέσει σάνταλα,
νὰ κοιτάξει διόλου πίσω δὲ γυρνᾶ,
ἥλιος ἔλαμπε στὰ ὠραῖα μάτια του....
Και περπάταγε λαγκάδια και βουνιά,

Προοφάραγα, γκρεμνοὶ, νεροσυρμές,
αὐτονοῦ, πῶχει ψυχὴ ἐνὸς Γιγαντα,
δὲν τοῦ κόβουν τὶς Ὀλύμπες ὀρμές
και τὰ φῖδια πάταγε και διάβαινε
Προοφάραγα, γκρεμνοὺς, νεροσυρμές,

Τὸ δοξάρι στὸ βιολὶ τὸ μαγικὸ,
στὸ παλιὸ βιολὶ του, πάντα ξέσεργνε,
πότε γέλιο γιὰ παράπονο γλῆκὸ
στοὺς δασοὺς κ' ἔρημους λόγγους ἔστελνε
τὸ δοξάρι ἀπ' τὸ βιολὶ τὸ μαγικὸ.

Κὶ ὄθε στᾶζουν μες στὰ χόρτα οἱ σταλαξιές,
σὰ διαμάντια ἀπὸ τὸ θεῖο μέτωπο,
ἀσπρολούλουδα στολίζουν τὶς πλαγιές
παπαροῦνες—τῆς καρδιάς του τὰ αἵματα—
ὄθε στᾶζουν μες στὰ χόρτα οἱ σταλαξιές.

—Βιολιστὴ, καλέ μας, στᾶσον μιὰ στιγμὴ,
ἔκουράσον κάτω ἀπὸ τὸν ἥσκιο μας,
τὴν ψυχὴ σου δέονουν ποιοὶ μικροὶ καιμοὶ:
Σιγανὰ τὸν κρᾶζουν οἱ Δεντροῦνες,
—Βιολιστὴ, καλέ μας, στᾶσον μιὰ στιγμὴ.

Μ' ἀπὸς φεύγει διαστικὰ σὰ νὰ πετᾶ,
ἀνεψίζουν τὰ μαλλιά—φτεροῦγες του—
—Τοὺς καιμοὺς και τὶς γαρεὲς τᾶνω πλεντὰ
στὴν ποδιὰ τῆς Ὁμορφιάς γῶ, ὁ σλάδοος
της—>

Κὶ ὄλο φεύγει διαστικὰ, σὰ νὰ πετᾶ.